

"AMERIŠKA DOMOVINA"AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po razpisu: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 302 Mon., Dec. 29, 1941

Mednarodni pregled

Hitler je videl, da mu je Stalin pogledal v karte in da gre zdaj na tem, kdo bo drugega prehitel v strategiji, pa je spomladi 1940 naglo planil na sever in zasedel Norveško. Če je s tem prehitel Stalina, če je ta nameraval seči preko Skandinavije do Atlantika, o tem bodo pisali nekoč kroniki. Hitler je s tem napravil zopet eno svojih presenetljivih potez. Izgovarjal se je, da je hotel samo prehiteti Angleže, ki so imeli načrt priti Nemčiji od severa v bok. To najbrže ne bo držalo, ker Anglija, kot vemo, ni bila pripravljena na to in je kmalu odšla od Norveške, kamor je bila poslala nekaj vojaštva in ladij.

Kratka operacija nemške armade je pobasala Dansko, Nizozemsko, Belgijo in kmalu zatem Francijo. To, da se je Francija tako naglo zrušila, je presenetilo ves svet in tudi Nemce same, ki niso računali, da bodo tako naglo opravili s Francijo. Prav ta zmaga nad Francijo je še bolj podžgala Nemce k nadaljnim akcijam. V tistih dneh meseca junija so bili Nemci tako napihnjeni svojih lahkih zmag, da so logično računali, kako z lahkoto bodo podjarmili ves svet. Saj je svet štel francosko armado med najboljše na svetu, pa jo je nekaj nemških divizij strlo, kot stre vihar šibko vejico.

Zdelo se je, kot da ni nobene ovire več pred nadaljnimi zmagovalnimi pohodi nemške armade. Ves svet je zdaj računl, da je usoda Anglije zapečaten. Angliji se je posrečilo z nadčloveškim naporom odpeljati od Dunkirka okrog 350.000 svojih vojakov. Toda rešila je samo golo življenje vojakov, na milijone dolarjev vrednosti bojne opreme je pa ostalo Nemcem za plen.

Z zmago pri Dunkirku so Nemci brez vprašanja popolnoma porazili zaveznike, zato ni nihče dvomil, da je zdaj zmaga na nemški strani. Tega so se tudi Nemci zavedali s polnim prepričanjem, da je zmaga že v njih žepu. Zato so, pijani zmage, pirovali in slavili zmago, pa počivali na lavirah. Po treh tednih brezdelja so šele prišli k sapi in se začeli počasi, pa temeljito pripravljati za končni pohod, ki naj bi popolnoma strl angleški imperij. Pot do zmage je bila odprta, niti najmanj niso naciji dvomili o tem.

Takratni brezupni položaj Anglije si lahko predočujemo. Kako ne: izgubili so na tisoče vojakov in vso bojno opremo v Evropi in kar je bilo najhujše, izgubili so vse zavezničke. Nemčija je bila na vrhuncu svojih diplomatskih in vojaških zmag.

Anglija je bila v tistih dneh meseca junija in julija v pravcati paniki. Njih zavezničke, ki so bile vedno nekeke odbijajoče sile za varstvo Anglije, so bile porazene: Holandska, Belgija in Francija. Na obrežju ozkega Rokavskega preliva, ki je v nekaterih krajih samo okrog 20 milj širok, je stala nemška armada in željno gledala na angleško obrežje.

Anglija ni imela takrat skoraj nobenih obramb na obrežju, ker pač ni nikdar računala, da bo mogla nemška armada priti kdaj prav do morja. Takrat je šele pričela Anglija v vsej naglici graditi obrambo. Take delavnosti za obrambo domovine svet še ni videl. Z naglo akcijo so oblasti spravile na varno najprej petokolone. Vse, kar je bilo za delo sposobno, je bilo pozvano k delu. Ob potih in cestah so takoj odstranili vse kačipote, da bi sovražnik v slučaju invazije ne mogel prenatlo hiteti do strateških postojank. Civilno prebivalstvo je dobilo ukaz, naj ostane na svojih mestih, tudi če pride sovražnik, da se ne ponovi na cestah gneča, kot je bila v Franciji in Belgiji. Ognjegasci in civilni pazniki so bili v službi 24 ur na dan. Organiziralo se je straže, ki so pazile na parašutarje. Kjerkoli je bil košček ravne zemlje, so nametali tam razne zapreke, da ne bi mogla nemška letala pristati. Angleška zračna sila, kolikor jo je bilo, je stala pripravljena, da do zadnjega moža brani deželo pred množico številnejšo nemško silo.

Kar se je potem godilo v Angliji, je pa že zgodovina. Anglija je s skrajnim naporom srečno odbila vse poskuse Nemcev, da bi pristali na angleškem otočju. Nemški zračni napadi tekom septembra in njih neuspehi so tudi zgodovina. Tedaj je okusila Nemčija prvi poraz, odkar je bila na bojnem pohodu za gospodstvo nad vesoljnim svetom. Preveliko zaupanje v svojo moč je Nemčiji izjavilo načrte, prav kot se je to zgodilo v prvi svetovni vojni.

Nemčija je zdaj videla, da nima zmage še v rokah in da svetu ne bo zagospodovala, dokler ne stre Anglije. Hitler se je tudi dobro zavedal, da njegova silna vojaška sila ne sme biti brez dela. Zato je obrnil svojo pozornost zdaj drugam. Udaril je na Jugoslavijo in Grčijo z namenom, da sledi potem pohod na Suez. V istem času naj bi Italija udarila na angleške čete v Libiji in pri Suezu bi se sestali nemška in italijanska armada. Toda Italijani so svojo nalogo zmrcvarili in Hitler je moral časno opustiti ta načrt, pa se obrniti drugam.

Hitler je vedel, da ne more z vso močjo udariti na Anglijo, dokler je na vzhodu mogočna Rusija. Hitler je dobro vedel, da je bila nemško-ruska zveza samo kos ničvrednega papirja, pa je tudi vedel, da ruska armada lahko vsak čas udari proti zahodu. Prav ta čas so Nemčijo vznemirjala poročila, da se Rusija pripravlja na pohod proti Nemčiji. Hitler je vedel, da se Rusija nič kaj dobro ne počuti, odkar je nemška armada zasedla Balkan in prišla z zvezo Bolgarije in Romunske prav pred vrata Rusije. Zato je računl, da

Največje

Da, da, to bo storil, to jo bo ježilo! In urneje stopi proti mlinu.

Nova mati je lepa, tiha žena. Bila je kot deklica v samostanski šoli in se je mnogočesa naučila. Zdalj v mlinu je marljiva od jutra do večera.

Ne povpraša nič, kako da Jurko tako pozno prihaja. Posli so že odkosili: ona pa je le čakala nanj. Očeta pa še ni iz mesta nazaj.

Molče kosita. Zadnje čase ne govori več veliko z Jurkom, tudi mu ne maši več sladkarij v usta, prijazna je pa vedno z njim. Danes ga odgovori tako mimogrede:

"Saj zdaj bo pa kmalu prišel Jezusček."

Jurko odloži žlico. Nasloni se nazaj na stolu, glava mu klopi globoko na prsi in z nogami začne zvoniti.

"Saj ne pride Jezusček," zamrmra uporno.

Mlada žena se prestrašena ozre v otroka. "Da — ne pride Jezusček?"

"Ne pride — jaz vem!"

"Od kdaj pa veš?" uide ženi.

"Odkar si ti tukaj!"

"Tako, tako," težko požre mlada mlinarica in gre v kuhinjo. Toda brž spet pride.

"Kdo pa ti je to povedal?" vpraša.

Fantič ne odgovori precej, potem reče uporno:

"Jakob mi je povedal."

"Tako, Jakob? In kdo ti je pred njim pravil, da Jezusček pride?"

"Kdo? Jaz — jaz — ne vem prav dobro, pa — mislim, da moja mama."

"Tvoja mama? No, potem moraš seveda Jakobu bolj verjeti kot svoji mami."

Deček sedi kot okamenel. Proti koncu, ko šel je domov, si je tako lepo izmislil, kako jo bo razrežil, in zdaj? Jakob in njegova mama! Toda nekaj mora še povedati:

"Jakob je rekel, da si božično drevesce lahko sam prineseš iz gozda."

"Da, moj fantič, to lahko storiš, to si boš celo moral storiti, če ga boš hotel imeti, ker Jezusček k nikomur ne pride, kdor nima vere vanj."

In odide v kuhinjo. Fantič je sam. Odrine krožnik in se s koleni nasloni na mizo. Tako nepremično gleda skozi okno. Ob njem padajo bele snežinke.

Ko bi le vedel, kdo ima tu prav! Ta zunaj ne reče ne "da" ne "ne"! Njegova mama bi gotovo rekla "da" — da, da, da! Toda, če bi se potem Jakob vrnil!

Kako ga stresa, mladega dvomljivca! Nemir, ki hrulje skozi njegovo mladost, ni tako omotičen kot vihar, ki beši skozi starejša srca, ko se jim potaplja vera, toda mrzel je ravno tako. Da le hočemo same sebe tako varati, da le tako hlepimo po znamenah ob sejmških lopah življenja! In da mi vsi več zaupamo zvitemu licu barantača kot robato svarečemu glaslu, ki prihaja iz kmečke samote in nas opozarja, naj bomo previdni!

Zunaj zacinglja kraguljica. Oče je prišel. Jurko se ne mara zdaj sniti z njim. Ven mora, da se skriva v kak kot.

Ko mlinar kosi, mu sedi njegova mlada žena ob mizi nasproti.

"Jakob je bil pa le velik malopridnež," pravi. "Ni ti samo kradel leto za letom, ko ni mogla tvoja boleha žena za njim, tudi Jurka je pokvaril."

Mlinar iznenaden dvigne pogled.

"Jurko ne verjame več, da pride Jezusček, in si hoče božično drevesce sam prinesiti iz gozda."

Mlinar zmaje z glavo, meni

pa, da zadeva ni tako huda.

"No seveda, prej ali slej bi bil prišel itak na to," pravi.

"Prej ali slej gotovo, toda ne tako iznenada in ne ravno zdaj. Jurko je devet let star.

To še ni — na splošno govoreno — starost, ko mora otrok vse vedeti. In celo Jurko ne, ki je svoje vrste otrok. Tvoja žena se je veliko ukvarjala z njim. Zato je za svoja leta bolj zrel kot vsi drugi fantiči. K temu je tudi veliko pripomogel gozd in da je zmeraj tako sam: saj malo pride skupaj z drugimi otroki. Če se mu torej kar v hipu zruši tako lepa vera — to ni dobro. Henrik. Vprav pri njem bi bilo moralo priti polagoma in mnogo kasneje, da bi se opazil ne bil. Jaz pa — jaz sem se tako veselila svetega večera in sem mislila — takrat se bova našla. Toda nočem si beliti glave, tako reč mora pač tudi opraviti mati."

Mlinar podo svoji ženi roko preko mize. Čez čas vpraša ženo:

"Kako gre s kupčijo?"

Mlinar se popraska za ušesi. Pove, da gre zadnja leta z njim hudo navzdol. Dolga bolezen žene ga je mnogo stala, in če bi se ne bil oženil, bi bil moral gospodarsko propasti. Zelo da je srečen, da je še Ano dobil. Misli je sicer, da je nekoliko prekosposka zanj, toda zdaj vidi, da je izredno sposobna, da vse pregleda in ji nič ne uide. Njen denar je dal njen oče seveda na razpolago, ker je vedel, v kakšni stiski je mlinar.

"Ne gre ravno dobro," de končno, "saj veš, za najpotrebnejše včasih ni."

"Za najpotrebnejše bom jaz dala, Henrik. Dorasla sem svojim letom in z očetom se dogovorim. Toda samo za najpotrebnejše! Gospodarstvo si mora samo opomoči, obresti od ostalega bi pa rada porabila za Jurka. Zelo mi je na srcu, da gre za eno ali dve leti v mestne šole; tako nadarjen je in velika škoda bi bila zanj."

Mlinar je suhoparen človek, toda zdaj mu le stopijo solze v oči.

"Ana, jaz ne vem, kdo je s teboj več pridobil, jaz ali fant?"

Noč je. Drugekrat Jurko kmalu zaspi, komaj da leže, toda danes leži z odprtimi očmi. Tako temno je v izbi. In če se le kaj zgane, preplašen malo dvigne glavo z blazine in pogleda s široko odprtimi očmi strepo proti vratom. Misli, zdaj zdaj se morajo odpreti in Jezusček bo stopil skoznje in ga pogledal z jezimi očmi.

Jezusček, ko vendar ne verjame, da pride.

Fantu žari čelo. Stori je danes prvič nekaj, kar ni prav: konček sveče si je vtaknil v žep in ključ. Če ima ključ in luč, potem se lahko prepriča — tako sodi mladi dvomljivec. Toda zdaj ga je le strah, da uporabi ključ in luč. Vrata omare bi znabit zaskripala, če jih odpre, in znabit bi spodaj opazili luč. Oče je pa strogo prepovedal z golo lučjo hoditi po podstrešju. Hudo bi ga kaznoval, ko bi ga zalotil. Seveda, trhlja lesovina bi se hitro vnela,

ves mlin bi pogorel in znabit bi se še on zadušil v njem.

Toda dognal bo znabit le. Kar brž skoči iz postelje. Za silo se obleče in z žveplenko potegne po tleh. Ko luč zagori, se globoko oddahne. Opazno odpre duri in podstrešno sobo. Čez dolg hodnik je moral iti. Burno mu bije srce in luč treptaja v njegovi roki. Predmeti po stenah delajo dolge strahotne sence, veter ruje na strehi in se izgublja tiho piskajoč v gozdu. Tam v kotu, nedaleč od stopnic, je omara, ki je Jakob govoril o njej. Gotovo je že več kot sto let stara. Krčevito drži fantič stari, nerodni ključ, na tresoč se levico mu pa lije tečejoči loj s sveče. Zdalj je ključ v ključavnicu in vrata se odpro. Zaskripala so in Jurko posluhne proti stopnicam. Vse je tiho kot v grobu. Z lučjo malo pokapa po tleh in postavi svečo na loj. Z mrzličnimi rokami jame stikati po omari. Zgoraj visi stara obleka, toda spodaj pod njo je nekaj zavrtkov in škatal. Odpre prvo: star rokavnik njegove rajne mame je v nji, v drugi očetova kučma, v tretji par podloženih zimskih čevljev, tudi njegove mame. V zavrtkih so reči brez pomena: volna, nekaj suknenih krp, stara vrstica za obešanje perila.

Nič.

Toda spodaj v predalu bo gotovo kaj. Hoče ga izvleči pa ne gre. To mu vzbudi še večjo radovednost, da vleče, kar more. Kaj je to s starim predalom, napel se ni in ključavnice nima? Spet se upre in potegne, da se mu obraz temno pordeči. Tedaj — se mu položi mehka roka na čelo. S krikom pade Jurko vznak. Poleg njega stoji nekaj belega.

Jurko se vzravna in občepe ob ženinih nogah. Trese se po vsem telesu in ni zmožen besede. Sram in strah ga prevzame. Kaj bo zdaj storila?

"Le miren bodi, Jurko," mu reče tiho, "samo, pokažem ti, kako se ta predal potegne ven. Vidiš, tu zdaj na dnu predala je lesen klinček, tega je treba prej potegniti ven, ker zadržuje predal."

Potegne spodaj zatik in prime za luč.

"Kaj boš zdaj naredila?" vpraša fantič.

"Posvetila ti bom, dragi moj," pravi prijazno; "zdaj je predal odprt, zdaj poišči! In jutri zjutraj prav zgodaj, ko bo oče še spal, pridi dol v kuhinjo, ti bom dala vse ključke, da boš lahko preiskal vse omare in predale."

"Ne maram več iskati," de otrok in si z rokama pokrije obraz. Tako obkleči tresoč se pred ženo. Motna luč obseva oba. Z brezmajno dobrohotnostjo obvisi ženin pogled na fantiču.

"Po — pomagajte! Jezusček!"

"Ne vpiji, Jurko, da oče ne sliši!"

Nova mati je.

"Zebe te, Jurko, ali ne greš rajši v postelj?"

"Rad."

Rahlo ga dvigne; rad vstane. Potem mu položi roko okoli ramen in ga vede po dolgem hodniku. V izbi počaka, da spet leže, in se nato skloni nad njim.

"Ali boš povedala očetu?"

jo vpraša boječe. Potem ga poljubi na čelo.

Sladka groza prešine otroku telo. In zdaj je tema. Odšla je — neslišno tiho.

Druge jutro hodi Jurko okoli kakor v sanjah. Ni mu dobro. V "novo" kar pogledati ne more, tako čudno mu je. Prijazna je bila z njim zelo, toda jezi ga, da se je moral sramovati pred njo. Čuti, da je bil porazen in da je ona z lahkoto in smehljajem zmagala.

Počemu jo je šele dolgo prosil, naj očetu nič ne pove? Ali ni bilo to neumno? Več kot natpel bi ga tudi oče ne bil, in še to le v skrajnem slučaju. Zdalj si bo pa zmeraj domišlja-

la, da se ima za vse samo njej zahvaliti.

In potem — tisto o Jezusčku, kaj je? Ali zdaj ve? Nič ne ve. Ve samo to, da v tisti stari omari ni daril in najbrž tudi v drugih predalih in omarah ne, ko mu je vendar hotela dati vse ključke. Čisto nič ne ve.

Popoldne mu postane neprijetno doma. Oče tiči v mlinu, on mora biti pa z novo sam. Pa sklene, da gre malo ven v gozd, ki spada k očetovemu posestvu. S težavo pove svojo željo. Nova pokima.

"Le, Jurko," pravi in se skloni globoko nad šivanjem.

V veži leži lahka sekirica, ki je sicer v šupi. Jurko se začudi, kdo jo je tja položil, in za trenutek mu pride na misel, da bi jo znabit rabil, ko si hoče vendar sam preskrbeti božično drevesce. Toda ne mara je vzeti s seboj.

Ko gre čez zamrzli bajer, se vpraša, kaj prav za prav hoče v zasneženem gozdu. Toda nič drugega mu ne pade v glavo kot to, da bo znabit videl kakšno srno. Je pa to velik bajer ob mlinu s prav lepim ledom. Tu bi se lahko drsal kakor drugi otroci iz vasi; pa se noče. Preneumno in prenevarno se mu zdi, in njegova mama vobče ni rada videla, da se igra z drugimi otroki. Rekla je: najprijetnejše in najlepše je pri nji v mlinu. In to je bilo tudi res.

Dobro, da ima visoke škornje, kajti sneg je visok. Počasi in previdno gazi naprej in samo ob velikem hrastu malo postoji. Tu je poleti večkrat posedala njegova mama in on z njo. Da, enkrat je še pesmico zložil na to drevo. Tikala se je viharja in se rimalo se je nazadnje: hrast podrti — podoba smrti. Dobri mami je bila pesmica zelo všeč in on jo še zdaj lahko pove.

Skozi bele in rjave veje se zeleno sveti. To je gošča mladih jelk. Tu mora malo postati in se oddahniti. Tam so božična drevesca. Samo to je uganika, kdo jih okraši, Jezusček ali starši. Ves bolesten dvom ga prevzame, in čudno, ob tem se zmisli zmeraj le na Jakoba in ne na svojo mamo.

Stopi bliže in je uverjen, da si le ne bo mogel posekati mlade jelke. Pa vsaj ogleda naj si jih.

Ko pa stopi bliže, obstane kot okamenel. V obraz je bel kot sneg, oči mu zažare ... pa omahne počasi ... v sneg. ...

Deset korakov pred njim stoji božično drevesce polno pisanih luči in zlatih niti, polno rdečih jabolk in bliščečih sladkarij, božično drevesce z angelom in krono, božično drevesce brez stojala, rastoče iz gozdnih tal. ...

Zenska postava simukne iz gozdne temine in dvigne onemoglega otroka. Ni močna in hudo trepeče, toda otroka zmora in do mlina ni daleč. ...

Snežen somrak sije skozi okno v negotovi luči.

Fantič je globoko zaspal. Na robu postelje sedi mlada žena. Roke je sklenila in nepremično gleda v zardelo lice otrokovo. Nad posteljo visi mala fotografija ... mati Jurkova.

Preveč je temnoto, da bi mogla mlada žena dobro razločiti poteze na licu slike. Niti tega ne razloči, ali so tiste oči gori zadovoljne ali jezne. Toda njene mlada duša trepeče pred veliko odgovornostjo in želi govoriti ... račun dati ... oni drugi.

Mlada mlinarica je preveč preprosta ženska, da bi našla pravih besedi za nežne občutke in nagibe svojega srca, ki so jo vodile. Zato ji tudi zgolj srce govori, ko sedi sklenjenih rok in se ozira gor v malo sliko na steni.

Tako osamel je, tako mehak, tako zasanjan ta fantič. Tako razborit otrok je, da obvisi na vsakem novem žaru, ki mu pade v dušo, in ob njem snuje svoje misli. K temu še njegova glo-

boka, bolna otožnost. Če mu vzameš zdaj še mladost, ko se njegove misli še vedno nagibajo in pohajajo na pokopališče, in mu v zameno ne daš nič, kar nič, on pa naj svojo bolečo izgubo sam nosi v srcu, hkrati z globoko žaljo svoje osirotelosti, bi bilo to mnogo preveč za to mlado dušo, ki je še preslabotna povrh, da ne bi se vanjo zasejale kali sovraštva in črnogledosti z bohotnim izobiljem pleveljega semena.

Nikakor ne!

Ko mu nekoč zatone prelepa misel o božičnem Jezusčku, tedaj mora biti močan in pomiren, jen ... tedaj mora imeti splošno mater, ki ga more voditi in zadržati.

In zdaj matere nima!

Mlada mlinarica rahlo dvigne glavo proti sliki.

"Ne bom ti ga vzela ... saj ga hočem samo ljubiti."

Zvezda vzide zunaj na sivem zimskem nebu. Vznemirjena mlada žena se pomiri. Otrok pa se nemiren preklada po postelji. Kar naenkrat pa jame boječim sanjavi glasom:

"Jezusček ... o ... o ... saj verjamem, saj verjamem. V omari ni nič ... Božično drevesce ... je v gozdu ... in pred otrokom, ki ne verjamejo v da Jezusček pride, tudi ne pride ... Jakob. ..."

Vsa usmiljena se skloni mlada žena nad otrokom in ga poljubi tako vroče, da fantič pre oči.

Prestrašen zastrmi, se stres in potegne odejo proti obrazu. Čez čas pa silno zajoe. Mlinarica ga pusti. Nato otrok vpraša:

"Ali si zelo huda name?"

"Jaz? Pa zakaj, Jurko?"

"Ker nisem verjel, da Jezusček pride."

"In zdaj, Jurko?"

"Zdalj verjamem ... v gozdu je božično drevesce."

"Res, fantič moj, tudi jaz sem ga videla."

"Ti?"

"Saj sem te tam našla? cer bi bil umrl?"

Zgrozeč se zleze nazaj pod odejo. Potem spet začne:

"Nikoli več ne pride k meni?"

"Jezusček, misliš?"

"Jezusček — ker nisem verjel."

"Se bo prišel, otrok moj, in bom molila zate."

Globok, dolg molk. Potem vpraša fantič v težki skrbi:

"Kdo pa more ... to izprošiti ... kdo ... takim otrokom ..."

"Dko, Jurko, kdo?"

Drgetaje pride to vprašanje iz ženinih ust in dvojno obdajajočemu siju zaiskrečih se nagne nad otroka. Fantič kriknje:

"Mati!"

In obvisi na njenem vratu.

Blazen svetl večer je bil pšel v mlin. Božično drevesce gorelo, drevesce iz gozda. Trepen je fantič v svoji izbi. Toliko darov je prejel in vprati takih, ki si jih je najbolj želel, in o katerih je menil, da jih ne ve za to. Toda Jezusček je za vse. ... Zdalj je prepričan, da je za vse. ...

Tudi mlinar je ves srecen. Prav danes ima tako lepe črte za mlin in za fantiča. Ko novega upanja!

Mlada mlinarica je spet spodaj v hiši. Praznični sijaj minil, le voščena sveča se še v njeni roki. S stene se pa svetijo na črni tablici srebrne povelj na njo. Sramežljivo povleče in jih kar zapre; toda ne, tudi miže lahko bere sklenke:

"Zdalj pa ostane: vera, nje, ljubezen, to troje; najljubša med temi pa je ljubezen."

Da se je zadostilo zahtevam ameriškega ljudstva po čokoladi (Chocolate bars) se namreko leto porabilo v ta namenska 224,834,095 funtov čokolade.

Brazilijska je največja izvoznica 31 ameriških republik.

FOR DEFENSE

BUY UNITED STATES SAVINGS BONDS AND STAMPS

ON SALE AT YOUR POST OFFICE OR BANK

bo Stalin pri prvi

SATAN IN ISKARIOT

Po nemškem knjižniku K. Mays

ta me je prišla za roko, sem se ji, pohitel na in po stopnicah. Pa hiša so bila zaklenjena, nih nih znal odpreti, čakati moral, da je prišel Vogel. Sem pred hišo. Svetlo pa nikogar nisem videl. Je vpila na stopnicah: "Nite! Za božjo voljo! Kite, da gre za res!" "Več nevarno, vsaj za me. Lopova sta zbežala. Am sta strela pogodila, bi žal za Winnetoua." "Kite, da je zadet?" "Emery je kričnil, to-zadet, skočil je za lopo-Winnetouovega glasu pa čul, bojim se, da —" "Hvala Bogu! Tamle sta dva —! Nič hudega zgodilo. Kaka sreča!" "Sta bila Winnetou in Emery, jima naproti." "Kateri zadet?" "Je pravil Emery. Sta bili sicer dobro mi-pa slabo pomerjeni." "Lopova zbežala?" "Bogvedi, kdo je in na koga sta čakala." "Bilo namenjeno?" "Zakaj?" "Meltona sta bila, če ne moti." "Maden me je gledal." "Ja —! Je mogoče —?" "Samo mogoče, celo zelo je." "Reče —! Kar grizel bi jeze, če je res —. Tako nam bila —. Pa spet pa misliš, da sta bila?" "Bož zvedel." "Prvo pa mi povej, kam zbežala? Trenutka ne smemuditi —" "Zbežala sta —. V noč —! Nista pohitela za njima? Je vendar dober te-voje je povedal Apač: Winnetou je bil koj za njihitel bi ju bil, pa na pol-stala dva konja, zajaha in v skoku odjezdila." "Kaj? Zakaj pa nista zbežala?" "Nisva vedela, kdo sta," "Emery. "Vobče sva bispel rečeno, prepričana, da nama namenjeno. Da pa poznane človeka kar tatretila, tisto pa ne! Da veda vedela —!" "Beli brat naj ne govori ga je pokaral Winnetou. Po otročje sva se obnašalajala sta na naju, umonaju mislila, pa naj je nama namenjeno ali ne. pa se ne prizanesel! ranila bi ju bila s satorom, da bi ne bila mogla to ni bilo prav, da sva za njima. Obležala bi bi si bila lopova misli-sva zadeta, prišla bi bila bi —. Ali ve moj brat, kaj bi bila tedaj stori-navdušen je vzkliknil: "Nepada vem! Prijela bi ju poznala in — in nikdar izpustila! Dva najnevar-zločinca bi imela v pasti!" "Naju je, da bi ju bila čisto prav si povedal, po sva se obnašala, ne pa, se spodobiti za westmana!" "Nič ni pomagalo!" sem "Kar se je zgodilo, se je dimo rajši h gospe Mar-ta je bila zelo vesela ne-ga obiska. In vsa srečna, da se nikomur ni nič. Tudi meni je bilo lju-ter da je smer Acona-Mali Col-lorado prava." "Je to vse, kar si nam misli-povedati?" (Dalje prihodnjič)

1941	DEC.	1941
Sa	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31		

KOLEDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

DECEMBER

31.—Slovenski narodni dom na St. Clair Ave. priredi Silvestrov večer v SND.

31.—SND v Maple Heights, O. praznovanje novega leta v narodnem domu.

31.—Dom zapadnih Slovencev, 6818 Denison Ave., priredi ples na starega leta večer.

JANUAR

3.—Društvo Napredne Slovencev št. 137 SNPJ plesna veselica v SND.

4.—Godba fare sv. Vida ima 4. letni koncert v Knausovi dvorani.

10.—Društvo Dom št. 25, S. D. Z. ples v S. N. D., Maple Heights, Ohio.

10.—Društvo Glas Clev. Delavcev št. 9 SDZ plesna veselica v avditoriju SND.

11.—Euclid Rifle klub priredi sarnjakovo večerjo in lovski ples v Slovenskem domu na Holmes Ave.

17.—Frankie Novak in njegov orkester priredijo ples v S. N. D. na 80. cesti, začetek ob osmih zvečer.

17.—Glasbena matica priredi plesno veselico v avditoriju SND.

24.—St. Vitus Boosters plesna veselica v avditoriju SND.

25.—Koncert mladinske godbe fare sv. Vida v Knausovi dvorani ob 7:30 zvečer.

25.—Dramsko društvo Ivan Cankar predstava in ples v avditoriju SND.

30.—Roosevelt Ball v avditoriju SND.

31.—Društvo Kristusa Kralja št. 226 plesna veselica v avditoriju SND.

FEBRUAR

7.—Društvo Soča, št. 26 SDZ priredi ples v Domu zapadnih Slovencev na 6818 Denison Ave.

7.—Društvo France Prešeren št. 17 SDZ plesna veselica v avditoriju SND.

8.—Društvo sv. Štefana št. 224 KSKJ ima plesno veselico v dvorani župnije sv. Pavla na 40. cesti.

14.—Društvo Cerkniško jezero št. 59 SDZ ima plesno veselico v SDD na Waterloo Rd.

14.—Društvo Cleveland št. 126 SNPJ plesna veselica v avditoriju SND.

15.—Društvo sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ plesna veselica v avditoriju SND.

22.—Dramsko društvo Ivan Cankar predstava v avditoriju SND.

MAJ

3.—Podružnica št. 41 SZZ, priredi Materinsko proslavo v SDD na Waterloo Rd.

10.—Mladinski pevski zbor Črčki priredi koncert in Miterinsko proslavo v SND na 80. cesti, začetek ob štirih popoldne.

Moč svele noči

Je tako na tem ljubem svetu, da rodi v kmečkem življenju starostna trma (mного gorje, še več pa mladostna domišljivost ter neobgljivost.

Pri Pučkovih v obravi je klepal stari vdovec Lukuš preko 60 let in še vedno ni hotel dati iz rok gospodarskih vajeti sinu odincu, ker tri hčere je že bi davno omožil. Stari je zahteval, da naj mu bo snaha Peljusekova Nežika, sin Janža je tiščal za Brinjarjevo Ciliko. Ni se upognila mladostna neubogljivost, predrla je starčeva trma. Ženila sta se iz jeze ter kljubovalnosti stari in mladi Pučko. Eden kot vdovec na svoj grunt; drugi v koč, saj

Brinjar ni mogel odstopiti pri kopici osmero otrok več nego razkuštrano streho. Oba sta trdila, da gre za ljubezen; v resnici je šlo za obojestransko trmo.

Stari Lukuš se je pomlajal vidno pri mladi drugi ženki; Janžeta je spodjedalo garanje za vsakdanji kruh, pri obilnem delu celo pomanjkanje in k celotnemu zlu se je še pridružilo neprestano sovraštvo do očeta, ki mu je izmaknil nalašč izpred ust zanj pripravljeno — polno skledo.

V oni, danes tolikanj hvalisani predvojni dobi, je bila tudi trda za kruh in cven v žepu. Kočarji in dninarji so gledali preko meje rajne Avstrije, da bi si odščipnili kje tamkaj s krvavimi žulji in s stradaljočim štedenjem večjo drobtino kruha zase in družino. Krepkejšje delovne moči so silile v rudokope v Nemčijo, preko morja v Združene ameriške države ter v Argentino. Pravi družinski očetje so si pritrgovali v tujini od ust, da so podprli domače bajte s par desetaki; lahkomišelna vretena so potila v nemški rudniški jami krvavi pot, doma pa popivala iz namišljene baharije na dober zaslužek in pitala ženo ter deca z batino!

Pučkov Janža je sprevidel pod raztepenim krovom, katerega mu je podaril siromašni tast, da si ne bo ohladil njegov stari pet pri mladi ženi in zvrhani skledi še bogznaj kedaj. Mogoče bo celo zapustil po smrti v starostni zaslepljenosti vse ženi, ki mu streže in bo porinil njega za zmiraj ob stran s kako malenkostjo.

Videl je iz Vestfalske se vrnule dobre ter slabe. Oboji so trdili, da je med Nemci boljši in tečnejši zaslužek nego doma. Še on je povezal culo in se je odpeljal s trebuhom za kruhom, da bi jezil starega in vsaj pokrpal svojo kočuro.

Zatonilo je k božji "gnadi" nekaj let. Janža je postal rudar na Prajzerskem, kakor so tedaj nazival glavne nemške

premogovnike. Vračal se je po parkrat na leto in se je res poznalo na njegovi bajti ter družini, da niso zastoj njegove podzemeljske muke in srage.

Starega Pučka je bičala v sinovi odsotnosti pošteno usoda telesnega pešanja in na starost — mlade žene. Resni sosedu so mu nosili na nos, da to, kar zapravlja njegova ljuba Julka z mlajšimi, bi lahko lajšalo življenjsko breme Janžetu, ki ni zapravljevec, a ga le tepejo po petah ljudska vrata. Resni prepri med starikavim panjem in mladostno lahkotivko so bili pri Pučkovih prav pogosto v gostih. Ta trma — trma, ki se zarysi v priletne človeka z ysemi moči, ni dopustila Lukušu, da bi bil zapodil od hiše vlačugo in poklical na dom edince, za kojega dobrobit sta se pehala on in njegova blaga prva žena do starosti. Da, da, ko bi se mu bil približal Janža ob priliki kakega povratka iz tujine z lepo besedo, bi bilo že vse sinovo in stari samo prevžitkar. A lepa beseda je tolikokrat konj, kar bi ne smelo biti in tako je bilo žalibog pri obeh Pučkih. Stari je naravnost hrepenel po sinu; sin je sovražil vedno bolj očeta in bi bil stresel dušo iz njega, da bi se sestala kje na samoti!

V očigled prevelikemu navalu delavskih moči iz vseh mogočih krajev je prišel tudi nemški kapital striči ter krčiti rudarjem mezde. Če si tudi vlekel liki nema živina, si jedva priskopal za prehrano ter obleko, s pošilkami na dom je bilo pri kraju. Janža se je uveril, da mu ne bo rodila tujina grunta in bo ostal celo življenje kajzar ter dninar po krivdi in trmi lastnega očeta! Sin pri najboljših letih krvave žule in od rudarskega dela upognjen hrbet; oče v visokih letih na dobičkanosni posesti z lahkomišelnostjo, ki je v pohušanje celi župniji! Ob takim razglabljanju je prisegel Janža, da bo napravil konec neznosnemu stanju!

Vrnil se je na božični post v temi in neopaženo. Staremu je nameraval podkuriti za Božič, da ga bo pomnil preko praga smrti. Družina in domačini ga domnevajo na tujem. Baš to noč je najugodnejša prilika, da se osveti stari grči, katero bo razbila samo — smrt!

Skril se je v občinsko parmo na gmajni, odkoder je lepo videl na dom. Še enkrat je vse dobro pretuhtal, na katero streho bo posadil starcu rdečega petelina in kod se bo odplazil, ko bo cela fara pri polnočnici. Celotni masčevalni načrt je imel napeljan kot na žnori, za katero je bilo treba samo potegniti po odbitju ure samote in tišine na — sveto noč.

Polnočni zvon iz temnih lin, koliko svetega miru, sprave ter pretresljive miline je vsako leto v tvojem glasu! Kar pretreslo je Janžeta po vsem telesu v občinski parmi na gmajni, ko se je oglašalo prvo vabilo iz farnega zvonika k polnočni službi božji. Koj prvi udarci bronastega pozdrava so razrinili po njegovi duši pohlep po masčevalnosti in so mu priklenkali v spomin srečne — mladostne božice. On — Pučkov edinec je sestavljal na sveti večer v kot jaslice, oče mu je dajal s peči navodila in mati je imela opravka z ženskam v kuhinji. Jaslice gotove ter v lučkah, rožni venec odmo-ljen, vsi so brzeli presrečnih lic k polnočnici. Doma sta ostala za varuha stara dekla ter hlapec. Prelepi, da najlepši božični, mladostni spomini, rajali so eden za drugim v Janžetovem srcu in so izpolnili s svojim nedolžnim plesom celo uro. V spomine na presrečno božično noč na kmetih je zaklenkal še enkrat v Janžetovo dušo farni zvon in mu šepetal tako milo: Pridi tudi danes, saj božična noč ni samo za mladino, tudi

za odrasle in celo za sajaste duše s peklenko zlobnimi nakanami!

Rudar Pučkov Janža se sam ni prav zavedel, zakaj, kedaj in kako je kar naenkrat ostavil samotno občensko parmo na gmajni. Stopil je v do zadnje lučice razsvetljeni hram božji, krenil brez pomisleka proti četovemu sedezu, ki je bil prazen ter kakor nalašč pripravljen zanj. Cera cerkev — njegovih sorojaki in tovariši je zapela domače, nepopisno globoko segajoče — slovenske o tih ter blaženi noči, o angel-skem petju po širjavi in o rojstvu Deteta, ki je priklicalo zopet na svet božjo slavo in nebeški mir dobrovoljnim ljudem...

Janža je poslušal, požiral domačo pesem, pel sam in bil pri polnočni službi s pobožnim srcem, kakor že nekaj let ne!

Tudi po polnočnici je še prepevala cerkev in naravnost prestrašil se je Janža, ko ga je pocuknil cerkovnik za rokav in mu namignil h g. župniku v Zagreb.

S starim gospodom sta si segla v roke kot učitelj in učenec. Zvedel je iz njegovih ust, da je z očetom pri kraju. Župnik mu je pisal pred dnevi v Nemčijo, da je popravil stari Lukuš črno na belem, kolikor je zagrešil nad sinom. Izrečna očetova želja je, da še vidi edince pred spokorjenim zaključkom življenja.

Mladega Pučka je zgrešilo duhovnikovo pisanje, prišel je sam in po kaj —?

S fajmoštrom je stopil v župnišče, kjer je čul, kako je očetova zadna volja, da postane on gospodar na Pučkovini in ga blagoslovila oče v duhu, če ga ne bo mogel osebno —.

Debele solze kesanja, hvalenosti, očitkov in trdih sklepov pobližanja so trkljale po od večletnega sovraštva razbrzdanem Janžetovem obrazu, ko je čital g. župnik oporoko. Gospod je spravil po prečitani testamentu sprave med očetom in sinom. Opozoril ga je še, da bo najlepše zanj in spodobno za celo župnijo, če bo spremljal on kot sin koj po zgodnji sv. maši župnika s sv. popotnico k očetu. Stari je ob robu življenske poti in si je poželed zadnji Božič z Gospodom v srcu.

Janža je ostal po polnoči v farovžu. Pokleknil je po zorni maši k obhajilni mizi, predno je prijel z levico za svetiljko, z desnico za zvonček ter kazal z lučjo in z zvončkanjem pot nebeškemu Detetu, ki se je spustilo to noč nad Dobravo, da je spravilo očeta in sina ter odpoklicalo slednjega od zločina požiga — lastnega doma!

Gospod je govoril iz oči umirajočega očeta in iz srca vrnulega sina pri objemu na božično jutro po več letih in pri zagotovilu s solzami, da je in ostane vez med roditeljem in otrokom sveta in vsajena od Stvarnika!

Kdor to vez trga, ali jo celo raztrga, nosi krivdo sam, ker ne posluša glasu vesti, Boga in Cerkev.

Misogamist je nasprotnik zakonske zveze med možem in ženo.

MALI OGLASI

Dečke se sprejme

Išče se nekaj dečkov, ki bi postavljali keglje. Zglasite se v Slovenskem delavskem domu, 15335 Waterloo Rd. (2)

Pohištvo poceni

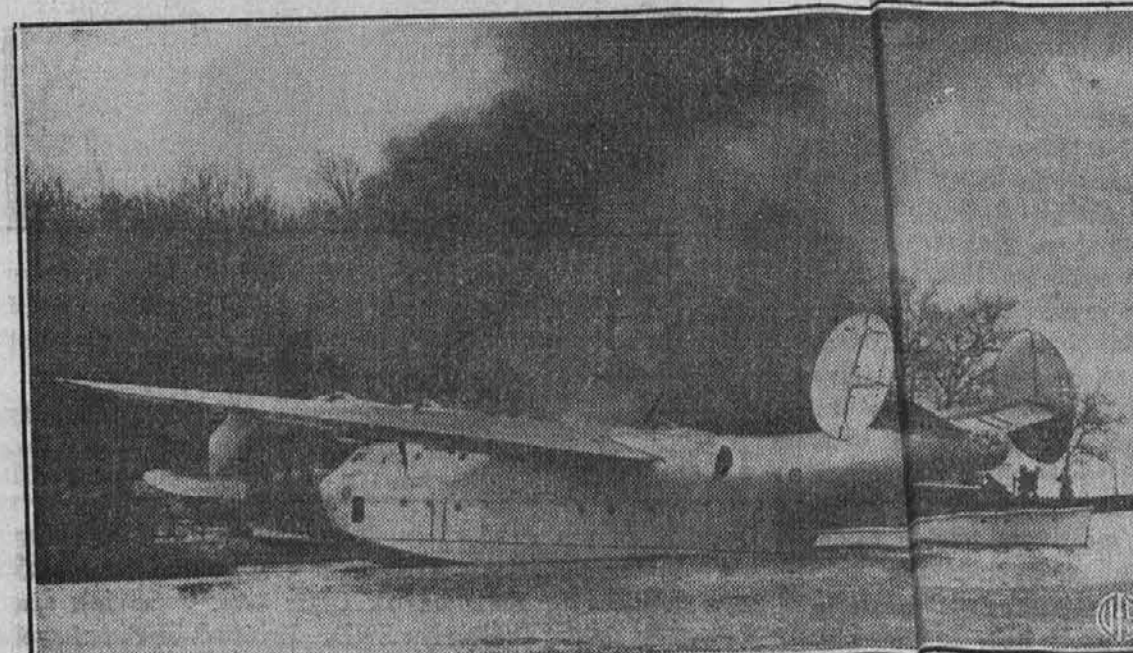
Naprodaj je čisto malo rabljeno pohištvo za jedilnico; kompletno. Proda se jako poceni. Vprašajte na 1250 E. 172. St. (302)

Priatelj's Pharmacy

SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogel St. Clair Ave. in E. 68th
Endicott 4212

Gornja slika kaže prizor v uradu tajnika Stephen Early v Beli hiši, ko je pripovedoval časnikarskim poročevalcem o napadu Ja poncev na naše postojanke na Pacifiku. Poročevalci bi bili radi izvedeli od tajnika koliko je bilo škode in števila žrtev v tem zahrbtnem napadu od strani Japoncev.

Oblasti sedaj preiskujejo vzroke ognja, ki je nastal na največji zračni ladji Mars, ko je bila ista na preiskovalni vožnji v Chesapea k zalivu. Motor je eksplodiral in padel v vodo. Sodí se, da so bili tudi tu na delu sabotažniki, kar pa bo še dognal preiskava.

Za las je manjkalo

ROMAN

Vajeni sta bili ubogati in vrnili sta se, toda ne tako hitro, da ne bi opazili bondov, katere je vrgla Diana na mizo, in katere sta precej dobro poznali, kajti nekoč sta bili sami lastnici se prestrašili. Ko sta se vrni-precej takih bondov. Skoro sta li v svojo sobo, je rekla mlajša sestra:

"Ali si videla?"

"Da, one bonde," odvrne druga sestra.

"Petsto ali šeststo jih je moralo biti."

"Mogoče še več."

"Naravnost ogromna svota denarja."

"Nezaslišano!"

"Kaj neki to pomeni? Sveta devica, kaj nas še čaka!"

"In brat naju je prosil, da molčimo glede njegove skrivnosti."

"Bil je bled kot smrt in silno razburjen."

"In Diana je bila videti, da je jokala kot sveta Magdalena."

In res je bilo tako. Diana je, dokler je bila negotova o posledicah svojega drznega koraka, čutila, da obstoji varnost in življenje Jacquesa v njenem pogumu in njeni hladnokrvnosti. In sedaj, ko je bila gotova svojega uspeha, ni mogla več prikrivati svoje razburjenosti. Omagala je od notranjega veselja in razburjenja, padla je na stol in začela glasno ihteti. Zapisnikar je zapahnil vrata in dalj časa zrl na Diano. In ko se je končno sam pomiril, ji je rekel:

V BLAG SPOMIN
DEVETE OBLETNICE SMRTI NASEGA LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABLJENEGA OČETA

John Russ

ki so zatisnili svoje blage oči dne
28. decembra 1932

Devet let je sedaj poteklo, kar oče dragi počivajo v grobu; pozabili Vas nikdar ne bomo, spomin bo v srcu vedno ostal.

Sedaj se srečno veselite, kjer ni trpljenja ne skrbi, počivajte mirno, ljubi oče, in prosite ljubega Boga za nas.

Zalujoči ostali:

HCERE in SINOVA

Cleveland, O., 29. decembra 1941.

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI MOJEGA NIKDAR POZABLJENEGA MOŽA IN OČETA

Louis Marold

ki je preminil 29. dec., 1940.

Eno leto je minilo, kako dolgo se nam zdi. Težka bila je ločitev, tako dober, ljubljen si nam bil. Pride čas, ko se snidemo tam, kjer več ločitve ni.

Zalujoči ostali:

FRANCES MAROLD, žena.
in OTROCI

Colorado Springs, Colo., 1941.

"Gospodična!"

In ko je slišala njegov glas, je planila kvišku, prišla ga za roke in rekla:

"Oh, gospod, kako se vam morem zahvaliti! Kako morem kdaj pokazati vso globoko hvaležnost, ki jo čutim napram vam!"

"Ne govorite o tem," reče on skoro nekako osorno in skuša pri tem zakriti svoja notranja čustva.

"Dobro, molčala bom," odvrne ona z mehkim glasom, "toda ponovno vam moram zatrditi, da nihče od naših družin ne bo nikdar pozabil, kar ste na današnji dan naredili za nas. Reklj ste, da usluga, katero nam izkazati, je združena s precejšnjo nevarnostjo. Zagotavljam vas, da naj se zgodi kar hoče, da od tega trenutka vas ne bomo nikdar pozabili."

"Mislim, da ne bo nihče trpel škode radi tega," odvrne Mechin, "pa kljub temu vam moram povedati, da se bojim, da bodo nastale težave, o katerih sedaj niti ne mislimo."

Sveta nebesa! jecila Diana. "Gospod Galpin," nadaljuje zapisnikar, "najbrž ni kak nadčlovek, toda svoj poklic temeljito razume. Je pretkan in vedno skrajno sumljiv. Se včeraj mi je povedal, da mu je znano, da bo Boisecoran družina šla do skrajnosti, da reši gospoda Boisecorana. Radi tega je skoro neprestano na straži in je odredil razna varnostna sredstva. Ako bi ne bilo zanj preponiževalno, tedaj stavim, da bi dal svojo posteljo postaviti na hodnik pred jetnikovo celico."

"Galpin me sovraži, gospod Mechin."

"Oh, ne, gospodična, pač pa misli, da je ves njegov uspeh odvisen od poteka te obravnave. Boji se le, da bo jetnik pobegnil in zgubi sodnik na ta način priliko postati slaven."

Očividno je bil Mechin precej zmešan. Praskal se je za ušesi. Končno pa reče:

"Ne vem, kako bi vaša notico poslal v roke gospoda Boisecorana. Če bi on že naprej kaj o tem slutil, potem bi bila stvar mnogo bolj lahka. Toda gospod Boisecoran je nepripravljen. In poleg tega je enako sumničen kot je sodnik Galpin. Neprestano se boji, da mu nekega dne nastavijo kako past, torej je vedno skrajno oprezen. Ako mu dam kako znamenje, se bojim, da me ne bo razumel, in če mu dam znamenje, pa me mogoče opazi sodnik Galpin. Ta mož ima oči kot ris."

"Ali ste mogoče kdaj sami z gospodom Boisecoranom?"

"Niti za trenutek ne, gospodična. S sodnikom stopim v celico in s sodnikom se tudi vrnem. Mogoče hoste rekli, da kadar zapušcam celico, lahko vržem neopaženo notico na tla celice. Toda kadar grem iz celice, se nahaja tam ječar, ki ima jako žive oči. Sicer se pa bojim samega gospoda Boisecorana in poleg njega tudi Boisecorana. Zdi se mi, da če bi gospod Boisecoran opazil, da prihaja pismo potem mene, da bi ga takoj izročil sodniku Galpinu."

Mechinet preneha, potem pa zopet nadaljuje:

"Najbolj varno bi bilo, če si pridobimo zaupanje in naklonjenost Blangina, ki je ječar ali pa kakega jetnika, katerega dolžnost je paziti na gospoda Boisecorana."

"Trumenc!" vzklikne Diana.

Zapisnikar se silno začudi, nakar reče:

"Kaj? Vam je znano njegovo ime?"

"Da, ker mi je ime Blangin sam omenil. Ime sem si zapomnila oni dan, ko sva šla z materjo v ječo, ker nisva vedeli, kaj pomeni 'samotna celica.' Zapisnikar je bil razočaran. 'Ah!' vzklikne, 'sedaj šele razumem, kaj sodnika Galpina tako skrbi. Najbrž je zvedel, da ste bili v zaporih in si domišljja, da ste skušali ga oropati njegovega jetnika.'

Nato zamrmra nekaj besedi, katerih Diana ni mogla razumeti, in končno je bilo videti, da se je odločil, kajti rekel je: "Naj bo tako ali tako! Bom že videl, kaj morem narediti. Napišite pismo, gospodična. Tu je držalo in papir."

Mlado dekle ne odvrne ničesar, pač pa se vsede za Mechineto mizo, toda v trenutku, ko začne pisati, vpraša:

"Ali ima gospod Boisecoran mogoče kake knjige v svoji celici?"

"Da, gospodična. Na njegovo zahevo je sodnik Galpin sam prinesel jetniku nekaj knjig o potovanju in nekaj romanov Cooperja."

Diana glasno zakriči od veselja.

"O, Jacques," reče, "kako me veseli, ker si računal na mene. In ne da bi opazila kako je postal Mechin začuden, se je vsedla in napisala sledečo notico:

"Mi smo prepričani o tvoji nedolžnosti, Jacques, toda vseeno smo vsi obupani. Tvoja mati je dospela sem in pripeljala s seboj nekega pariškega odvetnika, gospoda Folgata. On nam je jako vdan. Kaj naj naredimo? Daj nam navodila. Odgovorj lahko brez strahu, ker imaš našo knjigo. — Diana."

"Preberite to," reče potem napram sodniškemu zapisnikarju, ko je končala pismo. Toda Mechin se ni poslužil te prilike. Zganil je pismo in je vložil v pripravljeno zalepko.

"Oh, kako ste prijazni!" reče mlado dekle, ganjena radi gentlemanskega obnašanja zapisnikarja.

"Prav nič, gospodična. Jaz sem samo skušal narediti nekaj nepoštenega na najbolj pošten način. Jutri, gospodična, dobite odgovor."

"Prišla bom sama po odgovor."

Mechinet se je stresel.

"Pazite se, nikar ne hodite sem!" vzklikne. "Dobri meščani v Sauveterre so lokavi dovolj, da vedo, da baš sedaj ne potrebujete toliko oblek, torej bi bili vaši obiski pri meni sumljivi. Le prepustite meni vso zadevo in pazil bom, da vam pride odgovor Boisecorana gotovo v roke."

Ko je Diana pisala pismo, je zapisnikar spravljal skupaj svežnje bondov, katere je dekle prineslo s seboj. Izročil jih gospodični in reče:

"Vzemite svoj denar, gospodična. Ako bom potreboval denar za Blangina ali za Trumence, tedaj vam bom povedal. Sedaj pa morate oditi. In ni potrebno, da se prej zglasite pri mojih sestrah. Jaz sam bom razložili obema, zakaj ste se oglasili pri meni."

VIII

"Kaj neki se je pripetilo Diana, da je ni še domov?" je go-drnjal stari ata Chandore, ko je korakal po glavnem trgu in čakal vnukinje. Več kot dvajsetkrat je med tem pogledal na uro. Bal se je, da ga bo Diana oštela ali da bo nezadovoljna z njim, ako ne čaka na prostoru, kjer mu je velela čakati. oKn-čno mu je bilo pa vsega preveč in sam sebi reče:

"Pri moji veri, tega je že dovolj! Riskirati hočem."

Takoj zapusti svoje mesto in koraka proti hiši, kjer so stanovale Mechin sestre. Pravkar je stopil z eno nogo na stopnico, ko zagleda zgorej luč. Slišal je glas svoje vnukinje in

njeno lahno stopicanje.

"Končno!" reče Chandore.

Naglo kot šolski deček, ki sliši prihajati svojega učitelja in se boji, da bi ga ne zalotil, se vrne Chandore pred hišo na trg. Diana je bila pri njem skoro v istem trenutku, mu padla okoli vratu in rekla:

"Dragi moj stari ata. Tvoje bonde sem ti prinesla nazaj." Potem je pa kar deževalo poljubov na razorana lica starega gospoda.

Ako je moglo kaj na svetu bolj razočarati gospoda Chandore, je bila ideja, da se more dobiti na svetu človek, s tako trdim srcem, surov in barbar-ski dovolj, da bi se zoperstavil prošnjam in solzam, zlasti če so te prošnje podprte z dvajset tisoč dolarji frankov. Kljub

temu pa reče žalostno:

"Ah, moj dragi otrok, sam sem ti povedal, da ne boš imela uspeha!"

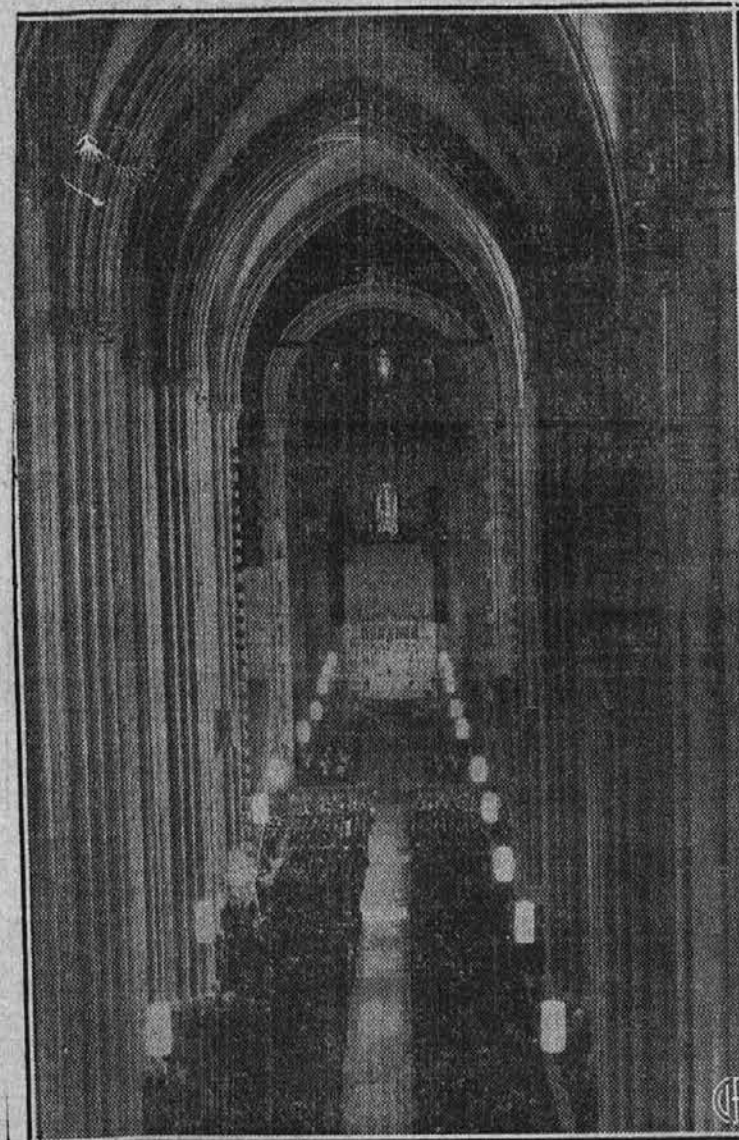
"Motil si se, dragi stari ata, in še vedno se motiš, kajti jaz sem imela uspeh."

"Toda si vendar prinesla nazaj?"

"Vzrok je, ker sem naletela na poštenega moža — najbolj poštenega moža, ki sem ga še kdaj videla. Siromak, kako sem morala poštenjaka preskušati! Dobro mi je znano, da se nahaja v finančnih stiskah vse od tedaj, ko je zaeno s sestrami kupil hišo in je zašel v dolgov. Ponujala sem mu celo premoženje. Oh, videti bi ga moral, kako se je lasketalo v njegovih očeh, kako so se mu tresle roke, ko je prijel za bonde."

Prva nacijska zastava, katero je zasegla ameriška mornarica na nemškem tovornem parniku Odenwald, ki je plul po Južnem Atlantiku pod ameriško zastavo. Zastava visi sedaj v uradu mornariškega tajnika Knox-a v Washingtonu.

Gornja slika nam predstavlja notranjščino katedrale "St. John the Divine" v New Yorku. To je menda največja katedrala na svetu, ki je zgrajena v gotskem slogu in pravi; da tako zgrajena, da bo stala lahko tisoč let.

LETNA DELNIŠKA KONFERENCA S. N. DOMA

Obvešča se vsa društva in delničarje Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave., da se vrši redna letna delniška seja delničarjev SND na St. Clair Ave. v četrtek dne 8. januarja, 1942 v avditoriju SND. Pričetek ob 8. uri zvečer. Prošeni ste, da se udeležite te letne seje; društva pa naj pošljejo svoje pooblaščenec zastopnike.

DIREKTORJI SND.

VSEM KLIJENTOM, PRIJATELJEM

IN ZNANCEM

ŽELIM

SREČNO IN ZADOVOLJNO

NOVO LETO

John L. Mihelich

ODVETNIK

SREČNO IN BLAGOSLOVA POLNO

NOVO LETO 1942 ŽELIMO VSEM

ODJEMALCEM, PRIJATELJEM

IN ZNANCEM

Zahvaljujemo se za naklonjenost v pre-

teklem letu ter se toplo priporočamo

tudi za bodoče

Grdina Hardware

6127 St. Clair Ave.

ENDicott 9559

SREČNO, ZADOVOLJNO IN ZDRAVO NOVO LETO ŽELIMO VSEM ODJEMALCEM, PRIJATELJEM IN ZNANCEM

Kadar potrebujete dobrega plumb-berja ali monterja, se obrnite v vso zanesljivostjo do mene.

Michael Casserman

PLUMBING and HEATING

18700 Shawnee Ave.
IVanhoe 3877

Naročite se na dnevnik "Ameriška Domovina"